

Ey oğul!

Bilmek gerekir ki zahirî bir güce ve şeklî bir mevkiye ya da makama sahip olan dünya ehlinde biri, emrinde bulunanlardan birine faydası yine kendine dönecek bir iş vererek iyilik yapsa, şüphesiz o iyilikten kendisi fayda görür. İş yapan kişi ise bu işi çok yüce kabul ederek şöyle der: “Değerli ve saygın bir zat beni bu işle görevlendirmiştir. O halde bu işi sonsuz bir minnet ve şükran duygusu içinde yerine getirmeliyim, severek yapmalıyım.”

Allah Celle Şanuhû'nun azameti bir aciz kulun büyüklüğünden daha mı aşağıdadır ki, azameti tartışmasız olan Hak Sübhanehu'nun emirlerini yerine getirmek için gayret edilmez? Utanmak ve tavşan uykusundan uyanmak gerekir.

Allah Sübhanehu'nun emirlerini ihmal etmenin iki sebebi vardır: Ya dinin hükümlerini yalanlamak ya da Allah Tealâ ve Tekaddes Hazretleri'nin azametini dünya ehlinin büyüklüğünden daha düşük görmek... Her iki durumun da ne denli çirkin ve utanç verici olduğunu anlamak gerekir.

Ey oğul!

Nefs çok cimridir ve Allah Tealâ'nın hükümlerini yerine getirmekten daima kaçır. Bu yüzden söz kibarca ve yumuşaklıkla sadır oluyor. Yoksa mal-mülk hepsi Allah'ın hakkıdır. Kul hangi hakla bu hakkı bekletir ve erteler? Bilakis onu tam bir minnettarlık ve şükran duygusuyla, zevk alarak edâ etmek icab eder.

Aynı şekilde ibadetlerin edasında nefsin arzularına uyup gevşek davranmamalı ve kul haklarını ödemek için azami çaba sarf edilmelidir ki, boynunda kimsenin hakkı kalmamasın. Burada yani dünyada kul hakkını ödemek kolaydır. Şöyle ki yumuşaklıkla ve nezaketle o haktan kurtulmak mümkün olabilir. Ama iş ahirete kalırsa, orada çare bulmak zorlaşır.

(Mektubat-ı Rabbanî, 73. mektuptan kısaltılarak alınmıştır.)